

*A lány azt hiszi, tudja, mit akar...
de végül a fiú döbbenti rá, mi is kell neki valójában.*

London Road

*finep
selection*

SAMANTHA YOUNG

S A M A N T H A Y O U N G

*London
Road*

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

Robertnek

1. FEJEZET

EDINBURGH, SKÓCIA

HOSSZASAN NÉZTEM A MŰALKOTÁST, és azon töprengtem, vajon mi a fenét ábrázolhat. Én csak egy rakás színes vonalat meg négyzetet láttam, itt-ott némi árnyékkal tarkítva. Ismerősnek tűnt. A fejemet tettem volna rá, hogy valamelyik fiókom mélyén ott lapul egy kísértetiesen hasonló kép, amit még Cole rajzolt nekem hároméves korában. Azt viszont nem tartottam valószínűnek, hogy bárki is háromszázötven fontot fizetne Cole rajzáért. Ahogy azt sem, hogy létezik épeszű ember, aki képes háromszázhetvenöt fontot adni egy vászonért, ami úgy néz ki, mintha egy kisiklott festékszállító vonat borult volna rá a töltés oldalában.

Ám amikor óvatosan körbesandítottam, láttam, hogy a galéria közönségét nagyon is elbűvölte a mű. Lehet, hogy az én ízlésemmel van a gond? A barátom kedvéért persze erőt vettem magamon, és töprengő arckifejezéssel léptem a következő vászon elé.

– Na jó, én feladom – csendült fel mellettem a halk, rekedtes hang.

Ezer közül is felismertem volna. Az amerikai akcentussal kiejtett szavak vége kissé felkunkorodott, és néhol a mássalhangzók is

erősebben kopogtak, ami egyértelműen arra utalt, hogy a hang tulajdonosa már majdnem hat éve él Skóciában.

Megkönnyebbülten fordítottam oldalra a fejem, és a legjobb barátóm, Josson állapodott meg a tekintetem. Elmosolyodtam, az este folyamán először. Jocelyn Butler szókimondó, tőkös amerikai csaj volt, akivel együtt töltögettük az italokat a puccos Club 39 pultja mögött. A pinceklub a belváros egyik leghíresebb utcáján, a George Streeten működött, és mi már öt éve dolgoztunk ott együtt.

Joss, akit a legnagyobb jóindulattal sem lehetett volna magasnak nevezni, dögösen festett a kis fekete ruhájában meg a méregdrága túsarkújában. Ahogy a barátja, Braden Carmichael is. Bradenről, aki Joss mögött állt, és féltőn kulcsolta a kezét szerelme dereka köré, sugárzott az önbizalom. Évek óta ilyen barát után csorgattam a nyálamat, és ha nem szeretem annyira Josst, vagy nem látom, Braden milyen örülten imádja őt, gondolkodás nélkül átgázolok rajta, hogy megszerezem a pasit. Braden kis híján kétméteres volt, vagyis tökéletesen illett volna a magasságomhoz. Súroltam a száznyolcvan centit – ez magas sarkúban legalább száznyolcvanötnek felelt meg. Joss barátja emellett szexi, gazdag, humoros pasi volt. És megszállottan ragaszkodott Josshoz. Már majdnem másfél éve jártak együtt. Éreztem, hogy közeledik a lánykérés ideje.

– Jól nézel ki – siklott végig a tekintetem Joss domborulatain. Ő, velem ellentétben, hatalmas dudákkal büszkélkedhetett, és a csípőjén meg a fenekén is volt mit fogni. – Kösz, hogy eljöttetek! Rendesek vagytok.

– Sokba fog ez még kerülni neked – dünnyögte Joss, miközben felvont szemöldökkel tekintett végig a többi festményen. – Nem is tudom, mit hazudjak, ha a művésznő a véleményemről kérdez.

Braden gyengéden megszorította a derekát, és rámosolygott.

– Hát, ha a művész is olyan sznob, mint a munkái, minek hazudozni, amikor brutálisan őszinte is lehetsz?

– Ez igaz – vigyorodott el Joss.

– Ne! – vágtam közbe, mert tudtam, ha nem szólok, Joss pontosan ezt fogja tenni. – Becca Malcolm excsaja, és még mindig jóban vannak. Az én seggemet fogják szétrúgni, ha Robert Hughes nyomdokaiba léptek.

– Ki az a Robert Hughes? – értetlenkedett Joss.

– Híres műkritikus volt – sóhajtottam fel.

– Pedig olyan jó lenne – felelte Joss ördögi vigyorral. – A mondas is azt tartja, hogy a hazug embert hamarabb utólérik, mint a béna kutyát.

– A sánta kutyát, kicsim.

– Jó-jó, de ez a kiállítás akkor is béna.

Joss makacs tekintete láttán gombóc nőtt a torkomban. Jossnak mindenről határozott véleménye volt, és ha egyszer belelendült, nehezen lehetett eltántorítani a szándékától. Amikor megismertem, hihetetlenül zárkózott volt, és jobbnak látta nem beleártani magát a többiek magánügyeibe. De mióta összejött Bradennel, teljesen megváltozott. Barátnők lettünk, és én mindenbe beavattam őt. Örültem, hogy lett egy bizalmasom, de néha azt kívántam, bárcsak visszavedlene a régi Joss-szá, aki nem kürtöli világgá a gondolatait meg az érzelmeit.

Akkor már három hónapja jártam Malcolm Hendryvel. Ő volt a tökéletes férfi. Kedves, laza, magas – és gazdag. Malcolm volt a legidősebb az összes „cukros bácsim” közül, ahogy Joss nevezte őket. Bár a maga harminckilenc évével valójában még nem számított öregnek. Viszont tizenöt évvel volt idősebb nálam. De én nem zavartattam magam. És mivel meg voltam győződve arról, hogy ő az *igazi*, nem

akartam, hogy Joss vérig sértse Malcolm legjobb barátjának, és ezzel veszélybe sodorja bimbózó románcunkat.

– Jocelyn! – ragadta meg Braden a barátjának derekát, látván, hogy úrrá lesz rajtam a pánik. – Jobban örülnék, ha ma inkább a diplomáciai érzékedet csiszolgatnád.

Végül Jossnak is leesett a tantusz, és vigasztalóan fogta meg a karomat.

– Csak vicceltem, Jo. Rendesen fogok viselkedni. Ígérem.

– Most... olyan jól alakulnak a dolgok – bólintottam.

– Malcolm jó fejnek tűnik – helyeselt Braden.

Joss tompán felnyögött, de úgy tettünk, mintha nem hallottuk volna. A barátjának már a kezdet kezdetén világosan megmondta, mi a véleménye a pasimról. Azt hajtogatta, hogy kihasználok Malcolmot, ahogy ő is csak kihasznál engem. Igaz, ami igaz: Malcolm bőkezűen gondoskodott rólam, és nekem szükségem is volt erre a gondoskodásra. De ettől függetlenül is ragaszkodtam hozzá. Az „első szerelmem”, John óta, akivel még tizenhat évesen jöttem össze, mindig a gáláns lovagokra buktam, akik biztos hátteret nyújthatnak nekem és Cole-nak.

Johnnak elege lett abból, hogy csak másodhegedűs lehet a családom mellett, és fél év múlva dobott. Tanultam az esetből. És persze a férfikkal kapcsolatos elvárásaim is megnöttek: jó állás, céltudatosság, szorgalom, magas fizetés. Én hiába húztam az igát, tudtam, megfelelő képzés és mindennemű tehetség híján soha nem fogok annyit keresni, hogy stabil jövőt biztosítsak a családomnak. Viszont elég csinos voltam ahhoz, hogy bevonzzak egy jól képzett, tehetséges pasit.

Évekbe telt, mire sikerült túltennem magam Johnon meg a kudarcba fulladt románcunkon, de aztán feltűnt Callum, a harmincas,

pénzes, jóképű, művelt, finom modorú ügyvéd. Kétségbeesésemben mindent elkövettem, hogy én legyek a tökéletes barátnő. Nem esett nehezemre megjátszanom magam, főleg mert sokáig úgy tűnt, ez a célravezető módszer. Callum egy darabig tényleg elhitte, hogy tökéletes vagyok. Két évig voltunk együtt, de a titkolózásom és a bizalmatlanságom miatt olyan mély szakadék támadt köztünk, hogy Callum végül elhagyott.

Hónapokba telt, mire összekapartam magam... és amikor végre sikerült, egyenesen Tim karjaiba futottam. Rosszul tettem. Tim egy befektetési társaságnál dolgozott. Olyan botrányosan önző volt, hogy végül *én* dobtam *őt*. Aztán jött Steven. Steven egy házalással foglalkozó cég értékesítési igazgatója volt. Rengeteget dolgozott, ami akár még a javunkra is válhatott volna, de nem így történt. Joss szerint Steven azért ejtett, mert semmit sem tudtam rugalmasan kezelni a családi kötelezettségeim miatt. Holott valójában én adtam ki Steven újtát. Selejtesnek éreztem magam mellette. Folyton arról szónokolt, mennyire tehetségtelen vagyok, amivel régi sebeket tépett fel, és bár én magam is azon a véleményen voltam, hogy a külsőmön kívül semmit sem tudok felmutatni, amikor már a pasid is úgy viselkedik, mintha egyszerű kitarzott lennél, ideje továbbállni.

Sok mindent lenyelek az emberektől, de azért nekem is van tartásom, és ahogy idősebb leszek, rohamosan csökken az ingerküszöböm.

Malcolm más volt. Ő soha nem alázott meg, és egyelőre szépen alakult a kapcsolatunk.

– Hol van Mr. Pénzeszsák?

Hátrapillantottam a vállam fölött, figyelmen kívül hagyva Joss epés megjegyzését.

– Nem tudom – motyogtam.

Malcolmmal szó szerint megütöttem a főnyereményt, mivel három évvel ezelőtt telitalálata volt a lottón. Rögtön fel is adta az ügyvédi állását – és vele együtt az egész karrierjét –, hogy milliomosként új életet kezdjen. Mivel nem szerette a tétlenséget, úgy döntött, az ingatlanfejlesztésben próbál szerencsét, és mostanra már jó pár ingatlant tudhatott a magáénak.

Egy régi, vörös téglás épületben álltunk, amit a kicsi, piszkos, lőrészerű ablakai miatt inkább lehetett raktárnak nézni, mint művészeti galériának. A belső rész persze teljesen más tészta volt. A parkettának, a pazar megvilágításnak és a válaszfalaknak köszönhetően ideális kiállítási helyszínnek számított. Malcolm egy évvel a lottónyeremény előtt vált el, de jóképű, gazdag férfiként természetesen mágnesként vonzotta a hozzám hasonló fiatal nőket. Hamarosan össze is jött Beccával, a talpraesett, huszonhat éves ír festőnővel. Csak pár hónapig jártak, de a szakítás után is jó viszonyban maradtak. Malcolm anyagilag is támogatta Beccát, és saját galériát bérelt neki, alig néhány háztömbnyire a régi leithi lakásomtól.

El kellett ismernem, hogy a galéria és a kiállítás is lenyűgöző. Még akkor is, ha nem sok mindent tudtam kihámozni a képekből.

Malcolmnak sikerült összecsdítenie egy csomó magángyűjtőt Becca új kiállításának a megnyitójára, és *ők* szerencsére értették a dörgést. Alighogy megérkeztünk, máris magamra maradtam. A metálszínű macskanadrágot és túlméretezett pulóvert viselő Becca rögtön elénk sietett, meztelen talpa hangosan cuppogott a jéghideg parkettán. Ideges mosollyal karon ragadta Malcolmot, és ráparancsolt, hogy mutassa be a megjelenteknek. Ekkor indultam felfedezőútra a galériában, miközben azon morfondíroztam, vajon nekem nincs ízlésem, vagy a képek szörnyűek.

– Gondoltam, veszek valamit a lakásba, de... – füttyentett hal-
kan Braden, amikor meglátta a vászonra ragasztott árcédulát. –
Nem adok ki ennyi pénzt ezért a szarért.

Joss egyetértően horkant fel. Úgy döntöttem, legjobb, ha témát
váltok, mielőtt végképp elszalad velük a ló.

– Hol van Ellie és Adam? – kérdeztem.

Ellie igazi tündér, az a fajta ember, aki mindig pozitívan áll a dol-
gokhoz. Még a legjobb barátnője és a bátyja nyelvét is sikerült meg-
fékeznie: tulajdonképpen ezért hívtam meg ma estére.

– Otthon maradtak – felelte Joss ijesztő komorsággal. – Ellie ma
kapta meg az MRI-vizsgálat eredményeit. Persze minden rendben,
de előjöttek a régi emlékek.

Ellie agyából több mint egy éve távolították el a fizikai tüneteket
és rohamokat okozó jóindulatú daganatokat. Akkoriban még nem
nagyon ismertem őt, de Joss egyszer felugrott hozzám, amikor Ellie
még lábadozott, és tőle tudom, hogy az eset mindenkit megviselt.

– Majd valamikor benézek hozzá – motyogtam, de közben az járt
a fejemben, hogyan fogok időt szakítani a látogatásra.

A két állásom, anya és Cole gondozása meg Malcolm kísérgetése
mellett elég hektikus volt az életem.

Joss aggódalmasan ráncolta a homlokát. Jobban aggódott Ellie-
ért, mint bárki más. *Oké, lehet, hogy ez nem teljesen igaz*, gondoltam,
miután Bradenre pillantottam, aki szintén nyugtalanul vonta össze
a szemöldökét. Nem ismertem még egy embert, aki ennyire féltette
volna a kishúgát, de mivel jól tudtam, milyen az, amikor valaki ha-
lálra aggódja magát a testvére miatt, nem volt jogom gúnyolódni.

Hogy kiragadjam őket a sötét gondolatok fogságából, nevetve elő-
adtam, milyen szar napom volt a melóhelyen. Kedden, csütörtökön

és pénteken este a Club 39-ben dolgoztam. Hétfőn, kedden, és szerdán a Meikle & Young számviteli cégnél töltöttem a napot Thomas Meikle könyvelő úr személyi asszisztenseként. Mr. Meikle igazi hangulatember volt, és mivel nála a „személyi asszisztens” tulajdonképpen a „csicska” elegánsabb megfogalmazása, nem győztem kapkodni a fejem a főnököm változékony temperamentuma láttán. Amikor normális volt, egész jól kijöttünk egymással, de akadtak napok, amikor – a főnököm szavaival élve – a seggemet sem tudtam megkülönböztetni a könyökömtől, és mindent összekavartam. Ma a jelek szerint új rekordot döntöttem: kispóroltam a cukrot a kávéból, többszöri kérésre sem tudtam elérni, hogy a lány a pékségben kivegye a paradicsomot a szendvicsből, és nem adtam postára egy levelet, amit Mr. Meikle *elfelejtett* az asztalomra tenni. Hálát adtam az égnek, hogy másnap megmenekülök a fickótól meg a vitriolos nyelvétől.

Braden megint próbált rávenni, hogy hagyjam ott Meikle-t, és dolgozzak inkább az ingatlanirodájában, de Joss ajánlataihoz hasonlóan az ő segítségét sem fogadtam el. Hálás voltam az igyekeztükért, de jobb szerettem önállóan megoldani a problémáimat. Ha az ismerőseidre támaszkodsz, pláne egy ilyen nagy horderejű dologban, a végén úgylis megszívod. Márpedig én nagyon nem akartam, hogy Joss és Braden csalódást okozzon.

Braden, aki láthatóan nem akarta annyiban hagyni a dolgot, hosszasan ecsetelte, milyen előnyökkel járna, ha neki dolgoznék. Hirtelen arra ocsúdtam, hogy feláll a hátamon a szőr. Az izmaim megfeszültek. Alig észrevehetően oldalra fordítottam a fejem, és miközben Braden szavai egyre elmosódottabban értek el hozzám, körülnéztem, hogy ki vagy mi kelthette fel a figyelmemet. A pillantásom a helyiség túlsó végébe vándorolt, és még a lélegzetem is

elakadt, amikor egy fiatal srácon állapodott meg a tekintetem. Engem bámult. Összefonódott a pillantásunk, és valami teljesen bizarr oknál fogva olyan érzés fogott el, mintha földre gyökerezett volna a lábunk egymás láttán. Felgyorsult a szívverésem, a vér a fülembé tolult.

Elég messze álltunk egymástól, úgyhogy a szeme színét nem tudtam megállapítani, de komoran, fürkészően nézett rám, és úgy ránkcolta a homlokát, mintha őt is megdöbbenené a köztünk vibráló feszültség. Miért figyeltem fel rá? Ez a típus általában nem szokta megdobogtatni a szívemet. Igen, a srác nagyon jól nézett ki. Kócos sötétszőke haj és szexi borosta. Magas, de nem annyira, mint Malcolm. Maximum száznyolcvan centi, nem több. Ebben a túsarkúban biztosan fölé tornyosulnék. Szemügyre vettem a bicepszét meg a karját átszövő vastag ereket – ez az idióta képes volt rövid ujjú pólót felvenni télvíz idején –, de alkatra egyáltalán nem hasonlított az exeimre. Nem volt egy izomkoloszus. Inkább sovány és szálkás. Igen, a „szálkás” a legjobb jelző. És akkor a tetoválását még nem is említettem. Azt nem tudtam kivenni, mit ábrázol, de láttam a karján virító színes mintát.

Nem rajongtam a tetkókért.

Amikor a srác lesütötte a szemét, és tetőtől talpig végigmért, majdnem felkiáltottam a döbbenettől. Kényelmetlenül feszengtem, zavart, hogy az idegen ilyen leplezetlenül mustrál, holott máskor kacér mosollyal nyugtáztam, ha egy pasi áthatóan nézett rám. A srác végül ismét a szemembe nézett, hogy még egy utolsó perzselő pillantást küldjön felém – amitől olyan érzés fogott el, mintha egy kéréses tenyér siklana végig a testemen –, majd elfordította a tekintetét. Kábultan és határozottan felajzva néztem, amint eltűnt az egyik válaszfal mögött.

– Ki volt ez? – hatolt át Joss hangja a ködön.

Összerezzenem, és valószínűleg elég bamba arckifejezéssel nézhettem a barátnőmre.

– Fogalmam sincs.

– Jó pasi – vigyorgott Joss.

– Micsoda? – köszörülte meg valaki a torkát a háta mögött.

Joss szeme kajánul csillogott, de amikor hátrafordult, és a morcos párjával találta szemben magát, úgy tett, mintha ő lenne a megtesztült ártatlanság.

– Pusztán esztétikai szempontból, természetesen.

Braden felhördült, és még szorosabban vonta magához Josst. Joss rám vigyorgott, és én önkéntelenül is viszonyoztam a mosolyát. Braden Carmichael kőkemény, szókimondó, rettegett üzletember volt, Jocelyn Butlernek mégis sikerült az ujja köré csavarnia.

Egy órát ácsoroghattunk ott, buzgón nyakaltuk az ingyenpezsgőt, és összevissza locsogtunk. Néha egészen elbátortalanodtam Joss és Braden jelenlétében, mert ketten együtt bámulatosan intelligensek és műveltek voltak. Sokszor úgy éreztem, képtelen lennék bármiféle mélyenszántó vagy érdekes gondolattal gazdagítani a társalgást, ezért inkább vihogva hallgattam, hogyan oltják egymást. Persze amikor kettesben voltunk Joss-szal, másképp viselkedtem. Őt jobban ismerem, mint Bradent, és előtte nem kellett megjátszanom magam. Ebben a tekintetben ő volt az üdítő kivétel az ismerőseim között.

Néhány vendéggel is beszédbe elegyedtünk, és igyekeztünk nem zavarba jönni a festmények iránti lelkesedésük láttán, de egy óra elteltével Joss sajnálkozó arckifejezéssel fordult felém.

– Mennünk kell, Jo. Bocs, de Bradennek nagyon korán kell kelnie. – Nyilván nehezen tudtam leplezni a csalódottságomat, mert hirtelen megrázta a fejét. – Tudod mit? Én maradok. Braden hazamehet, ha akar. Én maradok.

Nem. Szó sem lehet róla. Nagylány vagyok már.

– Joss, nyugodtan menj haza Bradennel! Nincs semmi baj. Unatkozom. De elvagyok.

– Biztos?

– Persze.

Joss kedvesen megpaskolta a karomat, majd kézen fogta Bradent. Braden kurta biccentéssel köszönt el tőlem, amit én széles mosollyal viszonztam, és néztem, ahogy a páros odasétál a ruhaállványhoz, ahol a vendégek kabátjai lógtak. Braden igazi úriemberhez méltóan felségítette Jossra a kabátját. Mielőtt ő maga is felöltözött volna, futó csókot lehelt a kedvese hajára. Aztán átkarolta a vállát, és kivezette a hideg februári éjszakába, én pedig egyedül maradtam a galéria kellős közepén, és ismeretlen fájdalom nyilallt a mellkasomba.

Az arany Omega karórámra pillantottam, amit Malcolm vett nekem karácsonyra, és mint mindig, most is belém hasított, milyen kár, hogy nem tudom pénzzé tenni. Ez volt a legköltésesebb ajándék, amit valaha kaptam: csodákat tett volna a takarékszámommal. Abban bíztam, ha sikerül elmélyítenem a kapcsolatomat Malcolmmal, soha többé nem kell az óra miatt aggódnom. De azért nem tápláltam túlzott reményeket.

Negyed tíz. Kalapáló szívvel túrtam bele a hamis Gucci borítéktáskámba, hogy előhalásszam a telefonomat. Nem jött üzenet. *A francba, Cole!*

Épphogy sikerült elküldenem az SMS-t Cole-nak, amiben arra kértem, hívjon fel, amint hazaért, amikor valaki a derekam köré fonta a karját. Malcolm kölnijének kesernyész-fás illata csapta meg az orromat. A túsarkúnak hála éppen szemmagasságban volt velem. Megfordultam, és amikor találkozott a tekintetünk, széles mosollyal

próbáltam leplezni a Cole miatt érzett aggodalmamat. Dámásra vettem a figurát, és abban a szűk, piros Dolce & Gabbana ruhában jöttem, amit Malcolmtól kaptam a legutóbbi bevásárlótúránkon. A ruha gyönyörűen kihangsúlyozta karcsú vonalaimat. Imádtam. *Kár, hogy ezt is fel kell tennem a netre*, gondoltam magamban.

– Hol bujkáltál? – vigyorgott rám Malcolm, akit a csillogó barna szeme sarkában megjelenő szarkalábak csak még sármosabbá tettek. Dús, fekete hajkoronájába szexi ősz szálak vegyültek a halántékánál. Mindig öltönyt viselt, ma este éppen a Savile Row egyik műremekét. – Azt hittem, a barátaid is itt lesznek. Különben nem hagytlak volna egyedül.

Mosolyogva simogattam meg a mellkasát.

– Nyugi! Semmi baj. Jossék itt voltak, csak korán haza kellett menniük.

Lopva a markomban szorongatott telefonra sandítottam. Hol a csudában lehet Cole? A gyomromban ébredezni kezdtek a szörnyecskék, és egyre erőteljesebben mardosták a bensőmet.

– Megveszem az egyik festményt. Gyere oda Beccához, és tegyél úgy, mintha zseniális művész lenne.

Felkacagtam, de azonnal meg is bántam, és gyorsan az ajkamba haraptam.

– Örülök, hogy nem én vagyok az egyetlen, aki elvesztette a fonalat.

Malcolm szórakozott mosollyal nézett körül a teremben.

– Még szerencse, hogy vannak, akik jobban értenek a művészethez, mint mi. Így legalább biztos lehetek benne, hogy megtérül a befektetésem.

Azzal, karját továbbra is a derekam köré fonva, bevezetett az egyik fal mögé, ahol Becca egy hatalmas, festékfoltokkal telefröcskölt

vászon alatt ácsorgott. Amikor megláttam, kivel vitatkozik, majdnem hasra estem.

Hiszen ez a tetovált srác!

A franca!

– Jól vagy? – ráncolta a homlokát Malcolm, megérezvén a testemben támadt feszültséget.

Kedvesen rámosolyogtam. Első számú szabály: történjen bármi, őrizd meg a pozitív kisugárzásodat.

– Hát persze.

A tetovált srác rávigyorgott Beccára, és békülékeny arckifejezéssel csúsztatta a kezét a lány csípőjére, hogy magához vonja. Próbáltam nem tudomásul venni, hogy elakad a lélegzetem csibészes mosolya láttán. Becca még mindig ki volt akadva, de nem csodálkoztam, hogy megadja magát az ölelésnek. Mi, nők, bármilyen stiklit hajlandóak vagyunk megbocsátani, ha egy pasi ilyen szépen mosolyog ránk.

Lesütöttem a szemem, és követtem Malcolmot, aki megállt a pár előtt. Becca kipirult arccal, lázas tekintettel fordult felénk.

– Ne is figyeljetek ránk! Éppen most csesztem le Camet, mert akkora barom!

Nem néztem a sráca, de hallottam, hogy felnevet.

– Nem, azért cseszett le, mert nem egyezik az ízlésünk.

– Camnek nem tetszenek a képeim – jelentette ki Becca durcásan. – Hiába a pasim, még egy kegyes hazugságra sem futja tőle. Nem. Ő brutálisan őszinte. Mal szerencsére más véleményen van. Jo, neked is mondta, hogy megveszi az egyik festményemet?

Most nyilván azt hiszitek, hogy féltékeny voltam Beccára, amiért Malcolm ilyen leplezetlenül rajongott érte, és tudom, hogy szörnyen hangzik, de amíg meg nem láttam a képeket, egy kicsit tényleg

féltékeny voltam a csajra. Nem vagyok különösebben okos. Nem tudok rajzolni. Nem tudok táncolni. Nem tudok énekelni. Főzni is csak úgy-ahogy... Még szerencse, hogy csinosnak születtem. Magas vagyok, hosszú combú, és az emberek folyton arról áradoznak, milyen jó az alakom és milyen szép a bőröm. Ehhez még adjátok hozzá a hatalmas, zöld szemeimet, a hosszú, dús vörösseszőke hajamat meg a finom vonásaimat, és elég kellemes kis csomagot kaptok – nem csoda, hogy kamaszkorom óta minden pasi megfordult utánam az utcán. Eddig nem sok mindent tudtam felmutatni, de azt a keveset mindig a család javára fordítottam.

A tudat, hogy Becca aranyos és tehetséges, tényleg aggasztott egy kicsit. Mi lesz, ha Malcolm rám un, és visszamegy hozzá? Malcolm hízelgőnek egyáltalán nem nevezhető véleménye hallatán azonban megnyugodtam. Nem mintha komoly okom lett volna rá.

– Igen, mondta. Jó ízlése van – mosolyogtam rá Malcomra, és láttam rajta, hogy alig bírja visszafojtani a nevetést.

A derekamról a csípőmre csúsztatta a kezét. Szorosan hozzásimultam, és lopva a telefonomra sandítottam. Még mindig semmi.

– Jo, bemutatom Becca barátját, Cameront – szólalt meg hirtelen Malcolm.

Gyorsan felkaptam a fejem, hogy végre közelebből is szemügyre vegyem ezt az embert, akire eddig rá sem mertem nézni. Amikor találkozott a tekintetünk, a már ismerős borzongás futott végig a gerincemen.

A pasi másodszorra is levetkőztetett kobaltnék szemével. Néztem, amint a tekintete sebesen végigsiklik a testemen, hogy végül a derekamra és Malcolm kezén állapodjon meg. Cameron sokáig méregetett minket, majd miután levonta a szükséges következtetéseket, közömbös arckifejezést öltött, és szigorúan préselte össze a száját.

– Szia – böktek oda neki, amire csak egy kurta biccentés volt a válasz.

Cameron szemében kihunyt a tűz.

Becca a festményről kezdett fecsegni Malcolmmal, úgyhogy kaptam az alkalmon, és újra megnéztem a telefonomat. Megvető horkantást hallottam, és amikor felkaptam a fejem, a tekintetem Cameronéba ütközött. Nem értettem, miért néz rám ilyen leplezetlen undorral, és én miért akarom elküldeni őt a búsba. Általában amikor gyűlölettel és agresszióval szembesültem, inkább visszavonulót fújtam, és mukkanni se mertem. Most azonban, a buta arcára kiülő rosszallás és megvetés láttán, legszívesebben betörtem volna Cameron távolról sem tökéletes orrát. Az orrnyergén kis dudor ékelenkedett, aminek elvileg rontania kellett volna a külsején, de csak még egzotikusabbá tette.

Az ajkamba haraptam, még mielőtt úrinőhöz méltatlan megnyilvánulásra ragadtattam volna magam, és Cameron tetoválásaira siklott a tekintetem. A jobb alkarját kalligrafikus fekete írás díszítette, két szó, amit ilyen távolságról hiába is próbáltam volna elolvasni. A bal karján színes, szépen kidolgozott kép virított. Talán sárkányt ábrázolt, de nem voltam biztos benne, és mivel Becca közelebb húzódott Cameronhoz, el is takarta előlem.

Hirtelen szöveget ütött a fejembe, hogy köthetett ki Becca a harmincas, öltönyös Malcolm után a huszoneves, retró karórát, bőr karkötőt, agyonmosott Def Leppard-pólót és ócska farmert viselő Cameron mellett.

– Mal, szóltál már Jónak a munkáról?

– Milyen munkáról? – néztem zavartan a barátomra.

– Becca, hagyjuk ezt – dűnnyögte Cameron, és mély hangja hallatán különös borzongás futott végig a testemen.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Megint összeakadt a tekintetünk, és láttam, hogy Cameron kifejeztelenül néz rám.

– Ugyan már – felelte Malcolm jóindulatúan, majd fürkésző pillantást vetett rám. – Ugye, még nem töltötték be azt a pultos állást a klubban?

Még nem. Craig haverom és kollégám – egyben életem egyetlen egyéjszakás kalandja, lévén Callum után totál összezuhantam – lelépett Ausztráliába. Kedden dolgozott utoljára, és Su, az üzletvezetőnk, már egy hete interjúztatta a jelentkezőket. Sajnáltam, hogy Craig elment. Néha az agyamra ment a kétértelmű célozgatásaival, és Joss-szal ellentétben én soha nem mertem rászólni, hogy fogja be, de legalább mindig jókedvű volt.

– Igen, miért?

Becca elkapta a karomat, és esdeklő arckifejezéssel nézett fel rám. Hirtelen rádöbbsentem, annak ellenére, hogy jó pár évvel idősebb nálam, tágra nyílt, kék szemével, sima bőrével és vékonyka hangjával inkább tűnik kislánynak, mint felnőtt nőnek. Ennél jobban már nem is különbözhattünk volna egymástól.

– Cam grafikus. Egy marketinggel és arculatkialakítással foglalkozó cégnél dolgozott, de aztán jöttek a leépítések. Azokat küldték el, akiket utolsóként vettek fel, és Cam csak egy éve került hozzájuk.

Óvatos, de sajnálkozó pillantást vetettem Camre. Nem könnyű megemészteni, ha valaki elveszíti a munkáját.

Viszont továbbra sem értettem, mi közöm nekem mindehhez.

– Becca! – csattant fel Cam. – Mondtam már, hogy majd én elintézem.

Becca elpirult Cam átható tekintete láttán, és hirtelen úgy éreztem, mégiscsak van bennünk valami közös. Nemcsak én jöttem zavarba. *De jó!*